

HỒI 523

Oan Gia Lộ Trách

Khẩu Trọng lẫn vào Chu Tước đại nhai, đội mưa rào bước đi về phía Ngoại Tân quán, trên đường chỉ còn một số ít người đi lại, đủ loại dù được trưng ra, trong khi đó dưới những mái nhà ven đường người ta chen nhau tránh mưa, quán xá dọc hai bên lộ cũng đều phải cáo lỗi tạ khách vì không còn chỗ.

Vết thương nơi ngực Khẩu Trọng vẫn còn đau âm ỉ, may mà sau khi điều thương, kinh mạch trong người gã hồi phục khá nhanh chóng. Bất chợt nhớ đến một chuyện, gã bất giác toát mồ hôi lạnh.

Đỗ Hưng có một nửa dòng máu Khiết Đan, theo lý cũng có quan hệ sâu sắc với Hồ Diên Kim, mà Hồ Diên Kim biết mối quan hệ giữa họ với Việt Khắc Phùng, giả sử bây giờ mình cứ như thế mò đến tìm Việt Khắc Phùng, rất có thể không qua khỏi tai mắt của Đỗ Hưng.

Lúc này gã không hề nhắc đến Việt Khắc Phùng, có lẽ Đỗ Hưng đã sinh nghi, bây giờ gã lại vội vã đi tìm Việt Khắc Phùng, Đỗ Hưng chắc chắn sẽ nghĩ ra gã có âm mưu khác, như vậy kế hoạch liên hoàn trong kế có kẻ của gã tối nay sẽ không thể thực hiện được.

Nghĩ đến đây, gã rẽ vào một ngõ nhỏ.

Đỗ Hưng có hàng ngàn, hàng vạn lý do để giết gã và Từ Tử Lăng, trước tiên nếu y và Hứa Khai Sơn cướp tám vạn mảnh da dê, sợ hai gã truy cứu, cho nên mới tiên hạ thủ vi cường. Điểm thứ hai càng quan trọng hơn là Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn sợ hai gã ủng hộ Kinh Kháng đuổi chúng ra khỏi Sơn Hải quan, nếu như Từ Tử Lăng suy đoán không lầm, Đỗ Hưng không hề biết thân phận của Hứa Khai Sơn trong Đại Minh Tôn giáo, vì vậy Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn hai bên đều có lòng riêng. Hứa Khai Sơn đã giấu Đỗ Hưng để gây ra vụ thảm án An Lạc bang, chính là vì hắn bị bang chủ An Lạc bang phát hiện thân phận của mình trong Đại Minh Tôn giáo.

Suy nghĩ tới lui lòng vòng mãi, cuối cùng bọn gã vẫn quay về kết luận ban đầu.

Chỉ có được Hứa Khai Sơn và Đỗ Hưng bao che, thổ phỉ mới có thể ngang ngược hoành hành, hành tung bí ẩn. Cũng chỉ có Hứa Khai Sơn mới đủ sức dùng tài lực mua chuộc phó bang chủ của An Lạc bang Thư Đình Thái. Thư Đình Thái bị Tao Nương Tử giết chết bịt miệng ở Âm Mã Dịch, chính vì Thư Đình Thái biết Hứa Khai Sơn là kẻ đứng đằng sau vụ thảm án An Lạc bang.

Tất cả đều đã thông suốt, không ngờ cuộc nói chuyện với Đỗ Hưng lại có hữu dụng như thế.

Nhưng đây vẫn chỉ là một cuộc cá cược.

Họ không có bất cứ bằng chứng chân thật nào suy đoán đêm nay Đỗ Hưng sẽ cấu kết với Hồ Diên Kim hại họ, nếu họ lầm mà Đỗ Hưng là kẻ vô tội, vậy thì đêm nay không những không giết được Thâm Mật Hoàn lại còn đắc tội với Đỗ Hưng và Khả Đạt Chí.

Thấy xung quanh không có người, Khấu Trọng lấy ra cái mặt nạ Thần y Mạc Nhất Tâm đeo vào, rồi rẽ vào một tiệm quần áo, khi bước ra đã trở thành một người khác.

oOo

Căn thiền thất ở chùa Thánh Quang yên tĩnh lạ thường, như cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Mưa vẫn không ngừng, ào ào tuôn theo các mái ngói đổ xuống thành vô số dòng thác nhỏ.

Tuy có dù che mưa nhưng Từ Tử Lăng vẫn ướt nửa người, sau khi bị thương, gã có cảm giác bơ vơ lạc lõng. Nhưng khi đối diện với Sư Phi Huyền dung mạo như tiên, tất cả mọi thứ đó đều không còn quan trọng.

Trong hôm nay, đây là lần thứ ba gã gặp Sư Phi Huyền.

Sư Phi Huyền ngồi bên cạnh gã, nhìn kỹ nét mặt gã, ngạc nhiên hỏi: "Có phải Tử Lăng bị thương không?"

Từ Tử Lăng gật đầu: "Suýt nữa mất mạng." Rồi tóm tắt lại vụ bị ám sát sáng nay.

Sư Phi Huyền bảo gã chìa tay ra, đặt ngón tay mềm mại của nàng vào mạch cổ tay của gã, trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên cảm giác ấm áp vô hạn, nàng sững sốt: "Huynh đúng là bị thương rất nặng, trong thời gian ngắn không thể động thủ với người khác."

Rồi lại nhíu mày: "Khẩu Trọng ở đâu? Bây giờ chúng ta phải lập tức đi tìm y. Nếu có kẻ địch chặn đánh trong lúc hai người đang thụ thương thế này, sẽ nguy hiểm vô cùng."

Từ Tử Lăng rất muốn nói "Nếu Khẩu Trọng bị giết, Lý Thế Dân chẳng phải mất đi kẻ địch lớn nhất sao?" Nhưng lúc này đương nhiên không thể nói ra những lời làm mích lòng như thế, mà còn cảm kích nàng đã quan tâm đến hai huynh đệ gã, bèn mỉm cười: "Bọn ta đang chơi một trò chơi hư hư thực thực, lấy gan đấu gan, ít nhất cho đến lúc này vẫn thành công, cho nên có thể ngồi yên ở đây."

Sư Phi Huyền lườm gã một cái vẻ trách móc, đem chân khí tinh thuần theo ngón tay truyền vào người gã, giúp gã hành khí trị thương, nhưng khi cất lời giọng nói lại rất bình thản: "Nếu Khẩu Trọng cũng bị thương như huynh, hai người chắc chắn chẳng còn tư cách chơi trò gì cả, Khẩu Trọng liều lĩnh, huynh phải khuyên y chứ không nên phụ họa theo."

Từ Tử Lăng nói: "Đây gọi là đặt mình vào chỗ chết để được sống. Đêm nay bọn ta có hai mục tiêu, dù khó khăn đến mức nào cũng phải tìm cách hoàn thành, đó chính là giết chết Thâm Mạt Hoàn và Thạch Chi Hiền."

Sư Phi Huyền không vui, nói: "Tốt nhất hai người hãy tìm một chỗ ẩn thân để dưỡng thương, chuyện của Thạch Chi Hiền cứ để Phi Huyền và Chúc hậu lo."

Từ Tử Lăng kiên quyết lắc đầu: "Phi Huyền cứ yên tâm, bị thương có cách đánh của bị thương, bọn ta nhất định phải ra tay khiến cho Thạch Chi Hiền không thoát nổi, nếu không sẽ uống phí tâm cơ, mãi mãi mất đi cơ hội trừ khử Thạch Chi Hiền."

Sư Phi Huyền ngạc nhiên: "Ta không hiểu, trong tình trạng bây giờ, hai người làm sao đối phó với một đại cao thủ ma công cái thế như Thạch Chi Hiền?"

Từ Tử Lăng nói: "Thời gian không cho phép ta giải thích tường tận, nói tóm lại là ta và Khẩu Trọng đã sáng tạo ra kỳ thuật liên thủ, dù đang bị trọng thương cũng có thể uy hiếp được Thạch Chi Hiền. Ta nhờ Phi Huyền liên lạc với Chúc Ngọc Nghiên, báo cho bà ta biết tình hình đêm nay để chúng ta có thể phối hợp với nhau. Việc lớn hết sức quan trọng, Phi Huyền phải tin lời bọn ta."

Sư Phi Huyền thở dài: "Hai người cứ thích làm những chuyện gây bất ngờ. Thôi được, tình hình đêm nay thế nào?"

Từ Tử Lăng đem những chuyện liên quan đến Đỗ Hưng, Khả Đạt Chí, Thâm Mạt Hoàn, Hô Diên Kim, Hàn Triều An, Phục Nan Đà, kể cả tiền nhân hậu quả và những phán đoán của gã với Khấu Trọng, nhất nhất kể lại không giấu giếm tí gì, sau đó kết luận: “Đêm nay dù cho bọn ta không thể giết được Thâm Mạt Hoàn, nhưng có thể chứng minh Đỗ Hưng rốt cuộc là người như thế nào.”

Sư Phi Huyền bình thần nói: “Nếu kẻ địch hành thích trước khi các người đến dự yến, như vậy kế hoạch của các người chẳng những thất bại mà có thể mất luôn cả tính mạng.”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Bọn ta thật là hồ đồ, không nghĩ đến khả năng này.”

Sư Phi Huyền mỉm cười: “Ta là người bàng quan nên tỉnh táo hơn mà. Chà! Huynh cứ làm cho người ta lo lắng.”

Từ Tử Lăng cảm thấy chân khí của nàng không ngừng tuôn vào uỷng mạch khiến cho gã toàn thân thư thái thoải mái, đã thấy bớt đau nhiều, tiềm lực trong người gã được phát huy mạnh mẽ hơn trước, trong tai lại nghe nàng giận dỗi trách cứ ra chiều quan tâm, gã cứ ngỡ mình không phải ở chốn thế gian, nhất thời lòng cứ lâng lâng, nói: “Lúc này đầu óc ta không còn linh hoạt được nữa, Phi Huyền nói bọn ta phải làm gì đây?”

Sư Phi Huyền nói: “Phải xem Đỗ Hưng có thật sự cấu kết với bọn Hô Diên Kim hay không, nếu đúng là vậy, trừ phi có thể chắc chắn giết chết các người trên đường vào cung, nếu không sẽ cho rằng tương kế tựu kế là thượng sách.”

Từ Tử Lăng gật gật đầu ra chiều hiểu ý, tương kế tựu kế của Đỗ Hưng là dùng người giả mạo Thâm Mạt Hoàn dùng Phi Vân cung bắn tên, dụ Khả Đạt Chí vào đường khác, sau đó Đỗ Hưng sẽ cho người dụ bọn gã đến nơi tuyệt địa, rồi bố trí giết chết hai gã. Vì hai gã bị thương vẫn chưa hết, lại thêm bất ngờ cho nên khó thoát.

Sư Phi Huyền nói tiếp: “Chỉ cần lúc các người đến dự tiệc, tỏ ra toàn thân giới bị, chẳng hạn như chia nhau mà đi, như vậy kẻ địch sẽ không dám tấn công, các người cũng không cần liều lĩnh. Bởi vậy ta không mấy quan ngại về mặt này, điều khiến cho ta thật sự lo lắng là ‘kế trong kế’ của các người hoàn toàn chỉ xây dựng trên giả thuyết, nếu như bất cứ một phần nào của giả thuyết sai lầm, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.”

Từ Tử Lăng rất thích nhìn dáng vẻ đắm chiều suy nghĩ của nàng, gã cười khổ: “Cho nên ta muốn nhờ Phi Huyền phá lệ ra tay xen vào việc đấu tranh thù sát hết sức trần tục này.”

Sư Phi Huyền khẽ chép miệng: “Phi Huyền đành phải đưa ra thêm một giả thuyết nữa, nếu Khả Đạt Chí vâng lệnh của Hiệt Lợi, giả vờ thân thiết với hai người, nhưng thực tế là cấu

kết với Đỗ Hưng, dồn hai người vào chỗ chết, sau đó đổ cho bọn Thâm Mật Hoàn khiến Đột Lợi không thể truy cứu, như vậy dù cho ta chịu ra tay cũng chẳng làm gì được, bởi vì phía kẻ địch có những cao thủ như Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc, thực lực của hai bên quá chênh lệch nhau. Đương nhiên, vấn đề là ở chỗ hai người bị thương quá nặng, một khi bị bao vây, khó có thể vượt vòng vây bỏ trốn.”

Từ Tử Lăng nói với vẻ khẳng định: “Chắc Khả Đạt Chí không thể là hạng bỉ ổi như vậy, hơn nữa đêm qua khi chúng tôi nghe lén bọn Triệu Đức Ngôn và vợ chồng Chu Lão Thán nói chuyện, Hiệt Lợi tạm thời không có ý đối phó chúng tôi, cho nên buộc Mã Cát tìm cách lấy lại tám vạn mảnh da dê từ Bái Tử Đình để trả lại cho Đại tiểu thư.”

Sư Phi Huyền lườm gã một cái nói: “Lăng thiếu gia, huynh còn chưa nói với Phi Huyền chuyện này đó!”

Thần thái yêu kiều nũng nịu của Sư Phi Huyền thật khiến người ra rung động thần hồn, Từ Tử Lăng lúc này chỉ muốn lao đến ôm nàng vào lòng, chỉ hiềm một nỗi không dám đường đột với giai nhân, đành cố nén cảm giác xung động, mỉm cười nói: “Xin lỗi, là tiểu đệ sơ suất. Hà! Phi Huyền không ngờ lại gọi tiểu đệ là Lăng thiếu gia, nghe thật vừa mới mẻ lại vừa kích thích.”

Sư Phi Huyền nhoẻn miệng cười tươi, lại lườm gã một cái nữa, khẽ cúi mái đầu, dịu dàng nói: “Biết không? Từ Tử Lăng huynh có biết không? Lòng cảnh giới của ta với huynh càng lúc càng giảm đi rồi đó!”

Từ Tử Lăng thoáng ngẩn ngơ, ngạc nhiên nói: “Đến giờ Phi Huyền tiểu thư vẫn còn giới tâm với tiểu đệ sao?”

Thần tình Sư Phi Huyền trở lại bình lặng như nước, khe khẽ nhún đôi vai nhỏ nhắn nói: “Làm sao Phi Huyền biết huynh không nói một đằng, làm một nẻo? Trở lại chuyện chính đã, huynh muốn Phi Huyền giúp gì đây? Ôi! Chuyện này cần phải thương lượng thật kỹ với Chúc hậu, để xem phối hợp ra sao, để không đến nỗi lỡ mất cơ hội trừ diệt Thạch Chi Hiền.”

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Trước tiên ta muốn hiểu rõ tại sao tiểu thư lại trách ta nói một đằng, làm một nẻo đã. Lẽ nào trong lòng Phi Huyền ta lại là một kẻ ngôn hành bất nhất sao?”

Sư Phi Huyền bật cười khúc khích nói: “Lăng thiếu gia nguôi giận. Phi Huyền chỉ đang tìm cách xuống thang thôi mà, có điều không thể không đề phòng người khác được. Hôm nay huynh đã đến tìm Phi Huyền ba lần rồi, người ta có cảnh giác một chút cũng không được sao?”

Phi Huyền thật sự rất thích gặp huynh, nói chuyện với huynh, nhưng lại sợ khó thể cầm lòng, khiến cho bao năm khổ tu theo dòng nước trôi đi. Phi Huyền đã đạt đến cảnh giới Tâm Hữu Linh Tề trong Từ Hàng Kiếm Điển, cực kỳ thông linh nhạy bén với cảm giác của người thường, nhưng nếu gặp người mà mình ưa thích thì cũng đặc biệt nguy hiểm. Phi Huyền đã nói rất thẳng thắn rồi đó, thứ nhất là vì không muốn đối huynh, thứ hai là vì Phi Huyền rất tin tưởng huynh, hy vọng huynh có thể thông cảm với tâm trạng của Phi Huyền."

Kể đó lại thở dài u uẩn, nói tiếp: "Phi Huyền tuyệt đối không thể bước vào vết xe đổ của Bích Tố Tâm sư bá mà bị bức rời khỏi sư môn, đó sẽ là đả kích cực lớn đối với đệ trai, lại càng phụ lòng kỳ vọng của sư tôn với Phi Huyền, Từ Tử Lăng huynh có hiểu chăng?"

Từ Tử Lăng cảm động nói: "Ta rất cảm kích Phi Huyền đã nói vậy, những lời này cả đời Từ Tử Lăng sẽ mãi mãi không quên. Phi Huyền cứ yên tâm, ta tuyệt đối không phải là kẻ nói một đằng, làm một nẻo. Nhưng rốt cuộc là thế nào mới đạt đến cảnh giới kiếm tâm thông minh? Tại sao lại không thể kiềm dung cả tu luyện và chuyện tình nam nữ?"

Thần sắc Sư Phi Huyền tịnh như mặt nước, dịu dàng nói: "Chính là hai chữ 'nhìn thấu', trong kiếm thuật, không những có thể nhìn thấu địch nhân, mà còn nhìn thấu được cả bản thân, không gì bỏ sót, viên thông tự tại; trong việc tu hành, thì là nhìn thấu tất cả mọi giả tượng của sự vật trên đời. Đó là cảnh giới thế nào? Sẽ đạt đến tầng thứ nào, đến lúc ấy tự khắc sẽ biết. Phi Huyền vẫn chưa nhìn thấu được tại sao mình ưa thích quyến luyến Tử Lăng huynh, vì vậy vẫn còn kém một bậc, điều này cũng khiến Phi Huyền hiểu rằng mình đang đứng bên bờ vực tình cảm, chỉ hơi bất cẩn một chút thì bao công lao trước đây sẽ tan thành bọt nước cả ngay."

Từ Tử Lăng không khỏi nhớ đến tình cảnh ở Hoa Lâm, khi bị Quạt Ca và một đám địch nhân uy hiếp bên bờ sinh tử, gã cũng đã đạt đến cảnh giới thần diệu "tĩnh trung nguyệt", nội tâm thanh tịnh lạ lùng, nhưng lại biết rất rõ về địch nhân, có điều đích thực không thể bảo trì được cảnh giới đó mãi mãi, đặc biệt là sau khi đến Long Tuyền cùng Sư Phi Huyền tái ngộ, không biết có phải vì thứ gọi là "lửa tình" hay không, mà tâm cảnh gã càng lúc càng hỗn loạn, khó thể giữ được bình tĩnh, thậm chí còn không bằng trước đây. Từ kinh nghiệm của gã, những lời này của Sư Phi Huyền thật chí lý, nàng coi tình cảm nam nữ là một thứ cần phải nhìn thấu trong quá trình tu luyện không phải để cự tuyệt gã, mà sự thực vốn là như vậy.

Từ Tử Lăng bình thần: "Khẩn thỉnh tiên tử nàng tiêu trừ hết mọi giới tâm với tiểu đệ đi, để tình cảm của chúng ta hoàn toàn thăng hoa, từ đó tiến nhập vào cảnh giới kiếm tâm

thông minh. Ta không biết có thể như vậy hay không, nhưng cảm giác thì thấy đây có vẻ là một biện pháp khả thi đó."

Khóe miệng Sư Phi Huyền thoáng hiện một nụ cười chua chát, nhẹ nhàng nói: "Tử Lăng có biết tình ý tuôn ra không ngớt từ đôi má nhả của huynh, hay khát vọng và tình cảm trong lòng huynh đều có thể khiến Phi Huyền nảy sinh cảm ứng, tạo thành xung động hay không? Ta trách huynh nói một đằng làm một nẻo cũng không phải là không có căn cứ đâu."

Từ Tử Lăng bật cười nói: "Tiểu đệ biết tội rồi, làm sao biết được Tâm Hữu Linh Tề của tiểu thư lại lợi hại như vậy chứ?"

Đôi mắt Sư Phi Huyền đột nhiên lấp lánh thần quang, nàng ngưng thần nhìn gã một lúc lâu, thoáng ngạc nhiên nói: "Huynh thật là cổ quái, nghe Phi Huyền giải tỏ nỗi lòng xong mà tâm cảnh vẫn ở cảnh giới không linh không nhiễm chút bụi trần, dường như Phi Huyền có thể tin nhiệm huynh thật đó."

Từ Tử Lăng trầm ngâm một lát rồi chuyển đề tài: "Thời gian không còn nhiều, Phi Huyền có thể giả thành cao thủ bí ẩn, âm thầm giúp bọn ta phá địch, vì vấn đề còn quá nhiều biến số, nếu sớm lập định kế hoạch có thể lại bị vướng tay vướng chân. Với tài trí của Phi Huyền, đến lúc ấy tùy cơ ứng biến thì tốt hơn cả." Rồi lấy ra một cái mặt nạ đưa cho Sư Phi Huyền.

Sư Phi Huyền buông uyển mạch của Tử Lăng ra, cầm lấy mặt nạ, thắc mắc: "Tử Lăng không cần Phi Huyền theo dõi Thâm Mạt Hoàn sao?"

Trong lòng Từ Tử Lăng hiện lên hình ảnh cô độc tịch mịch của Âm Hiến Hạc, nói: "Việc này ta đã có người khác, bọn ta cần... cần Phi Huyền bảo vệ."

Rồi lại nói ra kế hoạch nhờ Âm Hiến Hạc và Việt Khắc Phùng giúp đỡ để khỏi hiểu lầm.

Sư Phi Huyền nói: "Trước khi vào cung chúng ta sẽ gặp lại để trao đổi tin tức mới nhất."

Từ Tử Lăng cáo từ lui ra, tìm đến chỗ Âm Hiến Hạc.

oOo

Khấu Trọng vận công thay đổi hình thể, trở thành Thần y Mạc Nhất Tâm diện mạo bình phàm không gây chú ý, giương dù cất bước tìm đến Ngoại Tân quán nơi Việt Khắc Phùng trú ngụ.

Gã và Từ Tử Lăng đã trở thành chuyên gia nguy trang, không những có thể thay đổi nhân thân, kể cả thần thái và bước đi cũng hoàn toàn không có sơ hở.

Khi gã còn mấy bước nữa mới đến Ngoại Tân quán, đột nhiên trong lòng sinh cảnh giác, cảm thấy có một đôi mắt sắc bén đang quan sát mình từ bên kia đường.

Gã bất giác thấy trong lòng kinh ngạc, thầm nhủ chả lẽ mình đã trở nên nhạy bén như Từ Tử Lăng, cho nên mới có thể sinh ra cảm ứng như vậy.

Đang định quay đầu đi, nhưng vội vàng kềm lại, trong lòng thầm kêu nguy hiểm.

Chắc chắn đây là nguy kế của kẻ giám sát. Gã không thể bất chợt lại có linh giác theo kiểu Từ Tử Lăng được mà là kẻ địch cố ý giở trò, tụ công lực vào hai mắt nhìn gã, khiến cho gã sinh ra cảm ứng của cao thủ võ học. Giả sử gã trúng kế nhìn qua, cho thấy gã là một cao thủ, từ đó đoán được có thể đây chính là Khấu Trọng hoặc Từ Tử Lăng giả trang ra.

Bỗng nhiên cảm thấy kinh hãi.

Trước tiên là vì kẻ giám sát không đơn giản, có thể dùng phương pháp cao minh này để thăm dò thân phận của gã, thứ đến, Đỗ Hưng rất có thể cấu kết với Hô Diên Kim cho nên mới phái người giám sát xem thử họ có liên lạc với Việt Khắc Phùng hay không.

Nếu đối phương khẳng định gã thật sự là Khấu Trọng hoặc Từ Tử Lăng, nói không chừng khi rời khỏi Ngoại Tân quán, gã sẽ bị bao vây đột kích, bởi vì đối phương có đủ thời gian tập trung nhân lực.

Đến Long Tuyền vào lúc này đúng là nguy hiểm tứ bề.

Khấu Trọng đối ý, không vào Ngoại Tân quán nơi Việt Khắc Phùng ở mà đi luôn qua Ngoại Tân quán của người Cao Lệ, bởi vì gã không muốn liều lĩnh. Vấn đề lớn nhất là nếu gã cố ý đổi giọng lên lút nói chuyện với bọn lính canh cửa, chắc chắn sẽ có người nghi ngờ.

Khi gã đi qua khỏi Ngoại Tân quán của người nước Xa Sư, gã không còn cảm giác nhột nhột nữa, cho thấy gã suy đoán chẳng sai.

Chà! Không ngờ muốn gặp Việt Khắc Phùng lại khó khăn đến vậy.

Bây giờ cả tòa Nghênh Tân quán của Việt Khắc Phùng đã bị địch nhân giám thị, công khai hay lén lút liên lạc với y cũng không thể qua mặt được bọn chúng.

Tim Tổng Sư Đạo hình như cũng không tiện, nghĩ đến đây, Khấu Trọng thầm thở dài, gãi băng qua lộ lớn, bước vào con đường đối diện dành cho khách bộ hành.

Gã muốn biết nhân vật lợi hại nào đang giám sát ở cổng Ngoại Tân quán.

Mưa vẫn không ngớt, dưới mái hiên các tiệm buôn có nhiều người đang đứng tránh mưa, muốn tìm ra kẻ giám sát không phải chuyện dễ, nhưng Khấu Trọng có cách riêng của mình.

Ở khúc đường gần Hoàng thành này, một bên là hơn mười Ngoại Tân quán, bên kia là các tiệm buôn.

Phía bên Ngoại Tân quán đương nhiên không có chỗ tránh mưa, cho nên người đi phía đó rất ít, chỉ cần có người mang dáng vẻ như gã hoặc Từ Tử Lăng đi ngang Ngoại Tân quán, khi kẻ giám sát cao minh đó lại dùng kế cũ, chắc chắn sẽ không giấu được cảm giác của gã.

oOo

Lúc Từ Tử Lăng trở về Tứ Hợp viện, mưa đã dứt hạt.

Khấu Trọng đang ngâm mình trong hồ nước nóng, thấy Từ Tử Lăng trở về, vui vẻ nói: "Ta không tìm được Việt Khắc Phung, cũng không gặp Tổng Sư Đạo, nhưng có một phát hiện thú vị khác, ngươi có biết là gì không?"

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh hồ, cười nói: "Nói đi! Không cần phải vòng vo mất thời gian như thế."

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Sắc mặt của ngươi đã chuyển biến tốt, có phải là Sư tiên tử đích thân trị thương cho 'người trong lòng' của nàng không?"

Từ Tử Lăng bực mình nói: "Chúng ta đã sắp khởi trình vào cung, ngươi còn mãi nói chuyện linh tinh?"

Khấu Trọng nghiêm túc lại, trầm giọng nói: "Có thể ta vừa gặp Thôi Vọng."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Cái gì? Ngươi có thể nhận ra ai là Thôi Vọng sao?"

- o O o -